Opposita Sntia defenditur a M. S. Alber-
tino granado et aliis, e qa. Arg. 1°. Crea pot. Cogi in orde
ad effus natles, et n ad supnales: sed pōa obialis e in orde ad
effus supnales: g°. Rn. Creām si sumatr adeqte in rae
Creā dere Cogi I suis gratis essialibus, sed unum ex illis e
obiā et subiectio Cre 1°, qd en magis includitr in rae Crea
qm obiā Deo: g°. si Crea cognoscatr adeqte sq dēt Cogi I pōa
obiali. Sicut ipsa Crea ēt pot Cogi Sm suam essiam q cin-
dendo a uirtute natli opperitiua et tn uirtus natlis opperitiua e
Cogitu essiali cuiuslibet Cre beatæ. =

Arg. 2°. aqua Baptismalis pōt
sumi in rae Crea, qn dicat ordem ad pducendum gratiam:
g°. qn sumitr sub pōa obiali, het aliqd distum. Rn. aquam
baptismalem n pōt sumi in rae Crea ipsa, qn dicat ordi-
nem ad obediendum Deo. hoc en gratuitum e imbibitum in rae
Crea. Ver qd e qd in rae specifica aqua n dicat magis
ordem ad pducendum gratiam, qm qlibet alia Creatura,
qa sbt in rae generica Crea het hunc uim: nam sicut eleuatr
aqua ad gratiam pducendum, ita poterat eleuari qlibet
alia Crea. =

Vnde Colliges discrim. q datr intr illum rū ui-
sionis Beatæ et aquā baptismalem rū gratiæ pducendæ, qa
illud n sbt Sm grum genericum Crea, sed ēt Sm grum specificum
talis Crea uitalis dicit ordem ad uisionem Beatam: at u°.
aqua baptismalis sbt Sm grum genericum Crea dicit rūm ad
gratiam. et rāo huius discri e qa I uisio Beata sit aūs
uitalis postulat de rate pduci a pōa uitali: I u°. gratia
n sit aūs uitalis sbt postulat pduci a qque Crea subiecta
Deo. =

Inst: ēt uisio Beata pot pduci a lapide

Non uitali: ergo n̄ postulat desiate produci ab illa. Respondeo di= stinguendo antecedens: Visio Beata pot. produci ab lapide n̄ uitali ex= ue transeat: pot. produci uitaliter, nego antecedens; nam visio Beata solum postulat produci uitaliter a potentia uitaliter operante. =

Contra 3.º quia Potentia obedientialis est quidam qualitas accidentalis superaddita: ergo n̄ est indistincta a creatura. Respondeo negando antecedens. 1.º quia iuxta Tridentinum liberum arbitrium est quod operatur actus supernaturales: ergo n̄ indiget alia potentia obedientiali distincta ut operetur. 2.º quia si nostra voluntas per omne recipit illam qualitatem obedientialem ad agendum, cur et n̄ recipiet omnes ipsos actus supernaturales =

Contra 4.º potentia obedientialis est solum quidam non repugnantia superaddita Creaturae: ergo n̄ consistit in positiuo, sed solum in negatiuo. Respondeo negando antecedens: quia potentia obedientialis est illa, quae influit positiue in actus supernaturales, ut dicet Conc. Trid.: at vero negationes n̄ habent influxum in actus. Deinde sublata quacumque negatione, optime intelligitur creatura subordinata Deo ad producendum quicquid n̄ implicat; ac proinde n̄ in negatione, sed in positiua entitate Creaturae consistit potentia obedientialis. =

V potentia obedientialis sit virtus transcendens ad effectus supernaturales

Dicendum affirmatiue cum P. Vasq. C. Sent. et Oviedo. Probatur 1.º quia si daretur aqua naturalis, quae n̄ esset elevabilis ad producendum gratiam, foret distincta specie ab hac quae de facto datur: ergo virtus ad producendum gratiam supernaturalem est essentialis in aqua baptismali ac proinde in omni alia Creatura datur virtus essentialis ad operandum obedientialiter effectus supernaturales. Probatur 2.º quia potentia obedientialis n̄ pot. intelligi nisi in ordine ad effectus supernaturales sub ratione confuso cognitos: ergo ad illos dicit virtutem essentialem. Respondeo quia Potentia Diuina est virtus transcendens ad omnes effectus possibiles (ut iam docui= mus): ergo et potentia obedientialis ad effectus supernaturales: quia implicante quolibet effectu supernaturali possibili virtute potentiae obedientialis, et implicaret potentia ipsa obedientialis. =

Oppositum in.am tenet Arigalda d. 14. d.
Font. et alii qs sequitr ... I. tractu 2o disp. 7a no 592 p.
qa. Arg. 1o. si pōa obialis foret rūs transcens ad effus supernales
illi pōe deberent nalr ppria ad ipsos effus supernales producendum
sed n. debent pōa obiali illa ppria sicut sūt supernalia et pōa o-
bialis e nalis: gs n. e rūs transcens. Pr. ppd mai. qa ppria
sūt debenti qn debenti ipsi aūs sed aūs supernales n. debentr pōe
obiali: gs neq ppria ad illos: sūt en illius ... ad aūs nales
dentr ppria nalia.=

Resp. illius nalr sumpto sic dentr
ppria ad aūs nales: gs si pōe obiali n. debentr ppria ad aūs
supernales, n. e ad illos rūs transcens. Pr. ppd. Strian qa ad re-
latum transcens n. e necrium, qd illi debeantr nalr ppria ad ef-
fus qs pōt producere: sat en e qd obialr ... ipsos effus et
ppria ad illos: nam pōa obialis n. e virtus ppta et adeqta ad
aūs supernales, sed tm inchoata et imperfecta, et ideo n. pōt produce-
re aliqd sine ppria supernali elevante.=

Quare pōa obialis n. connectitr de sta-
te cum effibus reductive qs supernalibus, sed connectitr cum illis qd non
implicant et in hac parte est relatum transcens. qa si impli-
carent illi effus utiq implicaret obia in hac crea ad illos pro-
ducendum, ac proinde implicaret hac ipsa crea qa deficeret illi
unum gratum essiale nimirum obia deo ad producendum qd qd n.
implicat.=

Arg. 2o ex hoc sequitr poe angelum na-
turalr demonstrare possibilitatem effuum supernalium et ostenditr
hoc. qa angelus cognoscit poam obialem q e indistincta ab
ipsa entitate nalis creae. deinde hac pōa het connexionem
infallibilem cum effectibus supernalibus: gs angelus cognoscendo
hunc rūm transcentalem in pōa obiali et agnoscit possibi-

Poibilitem effuum supnalium qd e contra coe Theologoz. =

Rn ngo seqlam, et ad pbaoem illius dico potam obialem st sm rectum n distinguatr ab entitate mali Crēe attamen sm obliqum distingui ab illa, qa in obliquo conotat priūm supnale elevans qd ideo Angelus n pot cognoscere. Unde Angelus cognoscendo solu entitatem Crēe cognoscit illam eē subiectam Deo ad pducendum qdqd n implicat sed in cfuso et qadamodo, n vo clare et qadqd est, idē qtentus effus st supnales. =

Inst: effus poibiles ptinentr in cōis: gō si pōa obialis e cā effuum supnalium poibilium, poterit Angelus demonstrare effuum supnalium poibilitatem. Rn effus n ptineri in uirtute cā instrūis st pncipalis, et ideo st cognoscatr pōa obialis sm entitatem mālem, qa tn n cognoscitr ab Angelo cā priālis, virtus elevans supnalis in q ptinentr effus supnales, ideo cognita sola pōa obiali sm rectum, n attinguntr effus supnales. Nam xo adversarios virtutes aium supnalium ptinentr in pōis vitalibus naturalibus, et tn cognitis pōis n cognoscuntr effus vitales supnales. =

Arg. 3o videtr impoibile, qd qlibet Crēa sit depens a poibilite oium rez, qs pot pducere obiatr. Rn ngo assumptum, qa n implicat qd illud sit depens matr ab oi obiecto eligibili et volitas ab oi obo amabili: gō sim n implicabit qd qlibet Crēa sit depens ab oi tro pducibili. In hoc en ostenditur obia, et omnimoda subiectio Crēa Dīna opca. =

Inst: gō Angelus sic cognoscens qditative Crēam cognoscit oia poibilia q ipse obiatr pōt pducere. Rn ngo claoem, nam sat e ut Crēa cognoscatr qditative ab Angelo qd attingat illius essiam, et pprietates pncipales, et n e narium, qd in parti cognoscat oes vias, qs ipse Crūs het. Sed en cognoscet Angelus Crūm eē Crēm subiectam Deo ad pducendum obiatr qdqd n implicat st n cognoscat oes effus pducibiles in parti. Sicut

Sicut beati attingendo quatinus Deum Diuinam cognoscunt eam eẽ potentem efficere quod n̄ implicat. Et n̄ agnoscant oẽs habitudines et emminentias in parti ordine, et oẽs effus producibiles in Indiuĩo, ad hoc enim requiritur cognitio comprehensiua perfectissima =

Quomodo pŏa Obialis influat in suos effus

Resoluo 1.º pŏa obialis immẽ influit in suos effus. Ita cõis Sn.ª Pr 1.º ex auctorite Conc. et Claz, q asserunt nostrũ liberũ arbitrium operari immẽ aus supnales. Pr 2.º raõe qa aus distinctioĩs sup. ẽ uitalis, et liberũ. Sed ultimo ẽ pŏa uitalis et libera: g.º immẽ influit suam uitalitem et libertatem in illum aũm supnalem. et pr qa Conc. Trid. docet liberũ hũs arbitrium agere aus supnales: g.º illa aõ immẽ egreditur a pŏa, aliter n̄ operaretur illa effus supnales, et hoc est contra doam Concilii =

Arg. 1.º pŏa ẽ nalis. aus uº st supernales: g.º n̄ pount immẽ egredi a pŏa nali. R distinguo ãns: n̄ pount immẽ egredi a pŏa nali sumpta natr, cõdo, sumpta c elevaoe, nego cõtriam: nam illa uitalas n̄ puenit ab hũ et prio elevante sed hus n̄ het uitalitem, sed tm̃ pŏa. Verũ qd ẽ qd illa uitalitas eleuetur a prio supnali, ad hoc ut euadat ille aus supnalis, sed ex hoc n̄ sequitur qd illi aus uitales n̄ egrediantur immẽ a pŏa nali uitali, sed q supnales fiunt a prio eleuante et immẽ: sicut aũs nales immẽ egrediuntur a pŏa et ab hũ nali facilitante =

Arg. 2.º aus supnales st sapientes ad uitam æternam: g.º n̄ pount fieri a uirtute nali. R dico aus fieri a uirtute nali eleuata, et sic sapiunt ad uitam æternam: nam ex prio supnali eleuante et pŏa nali consurgit una ca integra et adaẽqta et q producunt illi aus supnales uitales, et uitales supnales.

Inferes 1.º g.º pŏa nalis het conexioem c effu supnali. R uirtutem nalem here conexioem c effu supnali,

Oritenim illa virtus e' obiectalis, et ñ mere natlis, liqd postulat elevari
a' deo, et pducere effus supnales:

Inst. 2o. qo. omnica vz pot infinitā
poam obialem qa pot pducere infinitos effus q ñ implicant. Resp. Neg
illatem, qa illa poa obialis in recto e' finita, sicut ipsa entas formi-
ca: Ver qd e' qt sm obliquum poit pducere ñ tot qn ptes effus. Sinḡ
isti ñ implicant. Et iis ita e' ita a deo ad producendum qq ñ im-
plicat: sicut poa natlis ittus [illegible] pot pducere pcie infinitos aus
diligendi qa isti ñ repugnant. ad hoc infinitum ñ cathegoremati-
cum, sd syncathegormaticum, sicut a' facto admittuntr in ctinuo
ptes infinitae, ñ aū, sd poa, idé ñ tot qn ptes =

Resolutio 2o. poa obialis influit in su-
os effus tanqm ca instralis. Pr qa illa e' ca instralis q influit in
effum virtute alterius ca, et pelevadem: sd poa obialis operatur
effus in virtute divina ipsa elevantis: qo e' ca instralis. Pr qa
ex illo D. Pauli ad Corinthios — Duo p gratiam Dei q data e'
mihi — ubi interpetatr Theoretus — Dei instrum sum. —

Replicatis 2a. Conc. Trid. nostr
liber arbitrium ñ operatr nostram salutem ut instrum: qo ñ e' ca
instralis auum supnalium. Rn Conc. solu dicere nostrum liberum
arbitrium ñ operari nostram salutem ut instrum inanime, vz
ut baculus, vl calamus insensibiliter de movere se et ocurrere vitaltr
ad illos aus, ad pelevadem supnalem, et in hoc distiit ca instralis
q ñ e' id et instro: nam pot ee ca instralis et tn ñ ee mer instrum
inanime, et passivum sd nostr liber arbitrium e' instrum acti-
vum =

Scio aliqs dicere q d. Ln nostram aiam ee
cam principalem ru auum supnalium in rone vitalitatis et liber-
tatis, qa nostra aia operatr ut — qd — tales aus vitales et liberos.
Ver iam supra reiecimus hanc doam, et ideo nobis magis placet

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

Illa dubio, quam nuper assignavimus, dicendo esse instrum. inanime, et mere passivum, et instrum. activum, sic eam constralem quibus e nostra aia vel aurum supernalium. =

In qq. subtis reperiatur poa obialis.

Quer 1.º At poa obialis detur in oi Crea natur activa. Affe. ita D. Thom. M. J. Cl. Molina, Cl. Ripalda, et alii qi sequr. J. L. tractu 2.º n.º 598. Pr qa Deus pot facere q Creaturis quod n. im=plicat. Sed n implicat elevari rei Creat. ad producendum aliqm effum supnalem: g.º in oibus Creaturis datur poa obialis, ut eleventur ad aliqs effus supnales operandum. =

Pr 2.º qa ex.º adversarios qstatum ex subia et accenti pot elevari ad produem subiae: g.º et qlibet Crea et accidalis qjuncta Deo elevabitur ad produem sals alterius accentis supnales. Poste vr et in entitate supnali dari poam obialem Vg in gratia sanctificante ad producendum Angelum. =

Contrariam sntam tuetr. Cl. Vasq. Cl. Nabusa, Salaz. Praepositus, Dus, et alii qq. obj. 1.º Crea tunc pot influere in effum qn in illo respondet aliq qualitas, ratione cuius petit effus influxum talis Cae. Sed in effibus sup=nalibus n. vitalibus n reperitur talis qualitas: g.º in Cis n datur poa obialis ad tales effus. R. may. sols ad summum ee vam in ca natli, et n in obiali. et huius rao e qa poa obialis sumitur pordem ad opam Dinam absam, q e infinita, et e=minenter qtinet oes effus Cae secundae. =

Arg. 2.º si na poet operari effus sup=nales n vitales poet operari infinitos, ac pdns heret virtutem infinitam. Sed Crea n pot hre virtutem infinitam: g.º aug. R. dist. sqd may. poa obialis heret virtutem infinitam extensive, idest extendi poet ad effus n tot qt fes q Dina Opa, qdo. heret virtutem in=

Infinitam intensive ng may. Unde n' e' ista ratem Crea pot extendi
piet ad effus n' tot gn ptes, qa hec virtus et datr in pöis naliter. =

Quer 2°. an pta obialis reperiatr
in oi entate Creata q' n' e' natr actiua, vg. in ma 1ª. Quæ. resoe
. Saffé ita Albertinus, Zanerus, Serr., Teles, et alii. Pr
qa oës Creë st subtie Deo: g° oes poünt elevari p divinam virtutem ad
producendum qd qd n' implicat. Et qa actiuitas nalis nihil indu=
cit ad effus supnales: qd en' refert qt aqua sit actiua frigoris ad
producendum gratiam obialr: g° st Crea n' sint actiuæ natr poünt
obialr agere effus supnales. =

Dñe tn' hanc ptãm obiälem solu dari
in Creaturis ad effus q' n' implicaverint, neq en' in Xrö datr pta
obialis ad se 1° producendu, neq in ma 1ª, ut n' sit 1ᵘᵐ subtum .
qa Deus qn' deurrit p Creaturis ad effus supnales n' aufert portu=
lantias, et pietes logias rez, et ideo pta obialis solu e' ad effus n' im=
plicantes. =

Arg. ista actiuäs in aü 2° supponit essiatr
actiuitem in aü 1°. sicut uitalas in aü 2°. supponit uitallitem
in aü 1°: at uitalas in aü 2°. n' pot egredi a prio, qd n' sit ui=
talle in aü 1°: g° et actiuas in aü 2°. n' pot egredi nisi a prio
natr actiuo in aü 1°. Dr disto may actiuas in aü 2°. suppo=
nit essiatr actiuitem in au 1° p nälem, p obiälem, pto, supponit
sp actiuitem nalem, ng may. Unde actiuas nalis in au 2°. essi=
atr supponit actiuitem nälem in aü 1°. actiuas vo obialis in
aü 2°, solu supponit obialem in aü 1°. Neq exemplum de uitallitate
nos urget, nam ois uitalas e' nalis, siqd e' prium motus ab in=
trinsico: g° ois uitalas in aü 2°. sp dit supponere uitallitatem na=
lem in au 1°, qa n' datr uitalas obialis, sicut datr actiuitas
obialis. =

Quer tandem an pta Dei absa possibilis sit

Crẽa carens pōã obiali, ut eleuetr. Resolus 1º impossibile ē Crẽa
quae ex nã sua careat absẽ pōã obiali. Ptr qa ois Crẽa ē essẽ-
aliter subdita Deo: gº het pōãm obialem ut eleuetr ad producendum
qdqd n' implicat. Resolus 2º possibilis ē Crẽa q ex suppo-
sitiõe et ex decreto Dei extrico n' sit eleuabilis ad producendum
effus supnales. Ptr qa Deus utpote supremus Dominus pot de-
cernere numqm concurrere cu aliq Crẽa ad aliqd supnale pdu-
cendum: gº hac Crẽa careret pōã obiali saltẽ ex suppositiõe, et ex
decreto libero Dei.

finis

LIVRARIA DA UNIVERSIDADE

TRACTATUS SEXTUS.
De cā Finali et Exemplari.
DISPUTATIO. I.
De cā Finali et eius effectibus.
SECTIO. I.
Quid sit Finis et Udetur?

Quaer. 1.º qd sit finis? Et sic difiri — id cuius gratia aliqd fit seu propter qd aliqd fit — Unde finis in eo differt á medio, qd finis amatr propter se medium v.º propter finem. Amari propter se é here in se ratõem motiuam amoris ut se het bonitas ipsius finis q propter sui perfectionem amatr, et ratõe sui mouet volltem: At bonitas medii n' amatr propter se, neq ratõe sui, sd sltr ratõe finis, ad qm dirigit ut infra dicemus.=

Quaer 2.º An bonitas finis sit adaeqtum obtum motiuum volltis. Resp. affé ita Ml. P. Suarez tomo de Beatudine disp 46. sec. 4.a Pr 1.º ex authorite omnium asserentium bonum et finem idm eé. Pr 2.º qa media n' amantr propter se sd propter finem: g.º sola bonitas finis q amatr propter se é propie obtum motiuum volltis. Unde volltas n' pot ferri in obtum, qd n' sit finis vel medium; at n' sistit in medio, sd in sola bonite finis.=

Quidqd igr volltas amat vel illud amat propter se, ide sistendo in illius bonite, et é finis vel illud amat

Propter aliud, idē ordinando unum ad aliud, et ē medium. Præterea qđ amatr a' ulte aut ē bonum utile, et hēmus Medium aut ē bonum honestum, ꝟ delectabile et utrumq pot ēē finis: qa medium q' medium ē n' pōt finalisare āis ulttis, ut infra dicemus. Ūde tñ qđ ſt a Medio et fine pōit abstrahi rão boni (ꝯª Scotum) illud tñ bonum amari n' poet nisi ꝟ sub rae finis, ꝟ sub rae Medii: nam bonum indeterte n' amatr a' ulte nisi sub aliq rae motiua.=

Quer. 3º. qmō diuidatr finis?

Rȩ diuidi 1º in finem — Cui — et in finem — Cuius — finis — Cui — defitr — ē cui alter finis pcurat, ut Cūis cui pcurat medicus sanitatem. finis — Cuius — defitr — id cuius assequendi gratia operamur — ita se hēt sanitas pp̄ qm̄ medicamenta sumimus. Unde sanitas ē finis — Cuius — Cūis uº sanandus ē finis — Cui —.=

Itaq ſt n' possimus amare finem — Cuius — nisi et amemus finem — Cui — nam bonum ē essiatr respectiuum, neq pot itligi qđ sit bonum alicui et ſt possimus bonum amare amore beneuolentiæ, idē illud n' ꝯcupiscendo, nañ rō tñ demus illud amare in orde ad aliqd subiectum cui bonum ēē cognoscimus: et sic n' pot dari unus finis sine alio ꝯ ex utroq ꝯfletr finis adequtus.=

Fateor qđ qđ tam finis — Cuius — qm̄ finis — Cui — sit uerus finis: utergen pot pp̄ter necessitare ultem qri en' aliqs pcurat sanitatem mouetr tum ab amore ꝓo sui ipsius, tum ab amore sanitatis (qđ n' hent media) ſt igr hi duo fines partiales et integrant unum totalem finem. finis en' ē ille in q' ulttas sistit, ꝟ tamq̄m in aliq assequendo et hēmus finem — Cuius — ꝟ tamq̄m in aliq magis dilecto nobis, et hēmus finem — Cui —.=

Arg. 1º

Arg. 1° Finis e ille, in q. sistit in-
tentio operantis, sed intentio solu sistit in fine -Cui- g.° finis
Cuius n e verus finis. Dr distingd may in q intentio sistit oio
ng°, in q intentio sistit et solu may. nam intentio sistit in
utroq fine, sed oio sistit in fine Cui, ut pote ... no
bis. et in hoc distinguitr finis Cuius a medio nam medium
ut medicamentum, n amatr imme ppter se, sed ppter sani-
tatem tamqm finem qm intendit.

Neq ex eo qd finis -Cuius-
subordinetr Fini -Cui- pdit veram raoem finis. Sicut solu
ex eo qd subordetr alteri efficienti ide Deo n pdit raoem ve-
ra efficientis. Adte qd qn Phus dixit finem ee ppter qm
oia appetuntr, locutus fuit d solo fine simplr ultimo, ad
qm alia referuntr, n in diligendu a d oi fine abse.

Arg. 2° Finis e id -Cuius gratia
aliqd fit- sed qd fit solu fit gratia finis Cuius: g.° finis -
Cui n e finis verus. Dr distingd may, sistendo oio in eo Cu-
ius gratia aliqd fit ng. n sistendo solo may. Unde d et
finis Cui ametr ppter se ob bonitem sibi intricam hebit rao-
em veri finis. Adte ultem n dirigere finem Cuius ad
finem Cui tamqm ad aliqd assegndum (hoc en hent sola
media) sed tamqm ad aliqd magis dilectum. nam in raoe
assecutiois sistit ultas in fine Cuius-. et hoc sufficit ut
heant veram raoem finis.

Quer 3° qnam ex pdictis
finibus magis ametr et sit pstantior, q ad calitem! Dr
magis amari finem Cui. Pr qa finis -Cuius- amatur
ppter finem -Cui-. Itaqa sibi e magis dilectus, qa pcurat ul-
timate bonum sibi: g.° finis Cui magis amatr, et e pstantior, qm
finis Cuius-, q lt ametr in se et imme, attamen adhuc magis

Amatur finis Cui. =

Inst: Fidelis per actum Spei amat Deum ut finem Cuius, et amat se ut finem Cui, idest amat Deum sibi: sed Creatura per actum supernalem non potest magis se amare, quam Deum: ergo finis Cui non est praestantior neque magis amatur. Distinguo min[orem] non potest se magis amare appretiative, concedo; intensive, nego min[orem]. Amor appretiativus est ille quo obiectum ita amatur ut non relinquatur pro alio illud quod appretiative amamus, quod non relinquimus pro alio amando. Unde potest stare maior amor erga Deum appretiative (qui solus amor est de praecepto) cum minori intensive; Igitur non tenemur amare Deum summo amore intensive. =

Hinc est quod attritio de peccatis propter poenas Inferni non sit illicita, etsi per eam magis intensive timeatur Infernus quam peccatum ipsum, quamvis minus appretiative, idest si patiendus esset Infernus aut peccatum propter Deum potius pateretur Infernus. = Colliges per actum Spei procedi ab amore appretiativo et amari magis Creaturam intensive, quia amor prohibitus non est sed solus maior amor appretiativus. =

Praeterea quando amamus nobis Deum adhuc tunc refunditur hic amor in Deum ipsum ut finem ratione ultimatum = Inferes: ergo hic amor erit benevolentiae et non concupiscentiae, ac proinde erit actus Caritatis non vero Spei. Nego illationem quia actus Caritatis tendit in Deum ut finem proximum amando illum immediate propter eius bonitatem. Actus vero Spei tendit in Deum ut in finem nobis idest amando illum proxime prout est bonus nobis: Actus vero specificantur per fines proximos. Unde ille amor propter finem proximum pertinet ad Spem. =

Dividitur 2o finis in proximum et totum: Finis proximus est ille qui immediate intenditur, ut sanitas. Finis totus est ille in quem proximus intenditur ut studium ad quod

Sanitas ultime ordinatur. =

Dividitur 2º cum P. Vasq. id quod ordinatur in aliquem finem non est finis sed medium: ergo non datur finis extremus. Et aliquid aliis quod ordinatur non est finis sub ratione qua ordinatur, dato: sub alia ratione sub qua non ordinatur, nego aliis. Unde finis extremus habet duplicem rationem alteram honesti et delectabilis qua intenditur et sub hac est finis. Alteram utilis ad aliquem finem et sub hac non est finis. = Sic Eleemosinam habet suam honestatem et etiam utilis est ad satisfactionem pro peccatis. Itaque idem obiectum potest esse medium et finis: v.g. idem cibus aliquando amatur solum quia delectabilis et sub hac ratione est finis: et etiam amatur quia utilis ad sanitatem et sub hac ratione est medium. =

Dividitur 3º finis in ultimum simpliciter, et non ultimum simpliciter parte. Finis ultimus, et totalis est ille ad quem omnia diriguntur et hic est solus Deus. Finis partis est ille ad quem aliqua actiones partes referuntur v.g. sanitas ad quam medicamenta, exercitium et alia huiusmodi ordinantur. =

SECTIO II.

Utrum Finis sit vera Causa et quomodo constituatur?

Quaeritur 1º an finis sit vera causa. Et affirmant communiter cum Philosopho cap. 3. q. 23. Coll. S.; P. Vasq. P. Conc. P. Torres d. 29. sec. 1ª. Probatur 1º quia illa est vera causa a qua effectus per se dependet a priori: sed effectus agentis liberi dependent in fieri et conservari a suo fine: ergo finis est vera causa. = Probatur 2º quia illa particula Propter, qua ponitur in definitione finis, indicat rationem verae causae. Probatur 3º quia movere est causare: sed finis movet ad sui consecutionem, et electionem mediorum ad assequendum eorum finem: ergo est vera causa. =

Contrariam sententiam generalem tuentur Scotistae et alia

Disp. 27. sec. 5a. contra . 8o. no 82. et colliq. Rx. pr. Arg. 1o. ca e Sum q se influens: sed finis n e Sum: go n e vera ca. distingo min. Finis in executive n e Sum, dco, n e Sum in intentione, nego min. Quam Finis in intentive e Sum a q incipit Series aium q ptinent ad ordem executiois =

Arg. 2o. ois ca reqrit distioem. sigd influit ee in aliud: sed Finis pot ee ca sui, et ostendis hoc, qa Sanas in ee obtivo pot ee ca sui in ee reali, et qlibet res in intentive cat se in executive. Ergo finem n ee uam cam sui ipsius, qa a se n distinguit. Resp. qa Sanas in ee obtivo se cat pot considerari in orde ad amorem sui, qm elicit, et sic huius e ua ca: et in orde ad se ipsam sumptam in ee reali, et sic sui n e ca, sigd n het distioem =

Replicabis illa Sanas e ua ca sui amoris, et hic amor e ca ipsius Sanitis in ee reali. g. Sanas in ee obtivo e ca sui in ee reali xa illud ploqum — qqd e ca ca, e et cati ca — Resp. ntiam, qa ut Sanas sit ca sui amoris het oia reqsita, n uo ut sit ca sui ipsius qa deest unum reqsitum, nix distio et in hoc sic itelligendum e illud ploqum qn sc dentr oia reqsita.

Quer. 2o. an Finis sit ca realis et ee cam realem, ut reale opponitr ficto n uo ut opponitr intoali. Resp. qa illud e ca realis a q effus realr dependet. Sed effus dependet realr a Fine, et ostendo hoc, qa Sumptio medicamenti realr pendet a Sanite, propter qm sumitur, neq aliter sumeretr. Resp. Finis e ua ca realis intoalis n tn e ca physica, sigd aio n egreditr imme physice a Fine; sigd Finis saepe n existit, et tn operatr ut ca =

Arg. 1o. Finis n e qd reale, sigd aliqn n existit, et si existit n influit realr in effum: go n est ca realis

Ad dubitat ans: Finis n̄ ē realis in essendo, dato; in cando, neg
ans; Unde Finis ē ca realis, qa ab illo realr dependet effus,
et n̄ p rãoem sc fictitie. Qre pendere realr n̄ ē idē atq
pendere physce, sed n̄ pendere p rãoem. =

Replic. Modus operandi sequr modum es-
sendi: go si finis n̄ existit realr et n̄ cat realr. Rn ad ans
illud effugium n̄ sp ualere nam Deus existit p existiam
indistinctam et tn̄ operatr p rãoem distam. Unde illud effugium
solū hẽt locum in cis physicis, q operant p influxum physicum:
n̄ uo in cis finalibus, q operantr intealr et alliciendo p rãoem
methaforicam. et declaratr ab explo cã Moralis et Exemplaris,
q realr operantr, qn physce existant. =

Arg. 2o effus n̄ pōt realr pendere a Fi-
ne, et ostendis hoc qa n̄ pōt ad illum hẽre relaoem realem: go neq
dependentiam realem ab illo sicut relao sequr dependentiam. Rn neg as-
sumptum. et ad probaoem illius rndeo plura requiri ad relaoem realem
qm ad realem dependentiam: effus enim dependet realr a ca exemplari ad
qm n̄ hẽt relaoem realem: neq enim relao realis sp sequr rãoem effus
sicut n̄ sp sequr rãoem cae; nam Deus hẽt rãoem cae realis
ad Creaturas, et tn̄ n̄ hẽt relaoem realem ad ipsam Creaturam. =

Arg. 3o n̄ magis dependet effus a Fine
qm ab obiecto: sed obiectum n̄ ē cã realis ad cognitionis: go neq Finis
ad volitionis. Rn obiectum dupler pōe summi. 1o ut ē actus specificans
et tunc ppe n̄ ē cã cognitionis, qa solū terminatiue se hẽt ad illius,
cã uo debet ēē Cum mouens. =

Pōt summi 2o obiectum ut ē Cum
comprehens potentiam, aut immediate p se ipsum, aut p suam uicariam speciem,
et hoc modo obiectum in rãoe Principii comprehentis ē ca efficiens cogni-
tionis sc illud existit physce sc solū intentionalr p suam speciem. Unde
si haec existentia intentionalis sat ē ut obiectum realr operetur, et sufficiet